

CHƯƠNG 18

Người Thù Gặp Nhau

Thượng Quan Văn Phụng thản nhiên:
- Hừ, đâu có dễ dàng như vậy.

Cặp mắt của Mã công tử nhoáng lên thanh kiếm run run như muốn ra tay.

Chợt trong giờ phút đó.

Một loạt tiếng cười thật thanh tao nổi lên làm cho mọi người đều quay hẳn lại hướng đó.

Thân hình của Thượng Quan Văn Phụng rất là đặc chí khi nghe giọng cười đó.

Còn Mã công tử nghe qua sắc lệnh biến đổi thật nhanh chóng thanh kiếm trong tay đồng thời buông xui xuống.

Là chuyện gì đây?

Đường Thế Dân đứng đằng xa đã ý thức được nhân vật nào sắp hiện thân tại sân trường rồi.

Chỉ thấy cách đó chừng bốn năm trượng, một chiếc kiệu từ trên hạ xuống rồi nằm yên.

Kiểu này chẳng có người khiêng, chỉ có một người đàn bà bước ra ngoài. Thiếu nữ này vận phục theo lối cung trang người còn xa mà dáng điệu khiến người khen ngợi.

Đó là một giai nhân nhan sắc mê hồn.

Nàng chẳng ai khác hơn là Độc Thủ Tiên Cô Tư Đồ Mỹ.

Hèn nào Thượng Quan Văn Phụng chẳng hề sợ hãi khi thấy Mã công tử toan hành hung với mình.

Thấy Tư Đồ Mỹ, Hồng Tiểu Ngọc hình như quen thân nhau từ lâu lắm, tươi cười trên gương mặt:

- Ô, Tư Đồ Mỹ tỷ tỷ, vẫn mạnh khỏe như thường đấy chứ.

Vẻ mặt tươi cười của Tư Đồ Mỹ như là đóa hoa xuân bùng nổ tiến lại gần bên Thượng Quan Văn Phụng đưa bàn tay trắng ngần như nõn ngọc đặt lên vai nàng:

- Sao đây! Hai người có hẹn tới đây à?

Cái tình trạng âu yếm của Độc Thủ Tiền Cô đối với Thượng Quan Văn Phụng, khiến cho ai cũng gai mắt và khó chịu vô cùng.

Nhất là Mã công tử là người trong cuộc càng giận run người hơn ai cả.

Đường Thế Dân ngạc nhiên trước cảnh này.

Quả thật Độc Thủ Tiền Cô Tư Đồ Mỹ chưa rõ bộ mặt thật của Thượng Quan Văn Phụng cũng là nữ nhân hay sao.

Tuy bảo là giới giang hồ không cố chấp chuyện trai gái cùng đi với nhau và sự đụng chạm, nhưng với cử chỉ của Độc Thủ Tiền Cô Tư Đồ Mỹ thật là quá đáng.

Độc Thủ Tiền Cô nhìn Thượng Quan Văn Phụng đắm say:

- Đại ca, chuyện gì thế?

Thượng Quan Văn Phụng trở tay qua Mã công tử:

- Cái anh chàng họ Mã này cứ đổ cho huynh cướp đoạt ái tình của hắn. Hắn đòi giết chết ngu huynh đó muội!

Lúc này sắc mặt của Mã công tử tái xanh, mồ hôi rịn ra trán, thân hình run run thật là khó coi.

Lửa căm thù trong cặp mắt của Mã công tử chớp lòe lên, nhìn Thượng Quan Văn Phụng như muốn nhai tươi nuốt sống vậy.

Nhưng Thượng Quan Văn Phụng thì bình thản như thường, lại còn trề môi, tỏ sự khinh bỉ hắn nữa.

Bấy giờ Tư Đồ Mỹ một tay choàng lên vai Thượng Quan Văn Phụng, đưa mắt nhìn Mã công tử, nhạt nhẽo:

Mã đại ca! Quả thật có chuyện ca ca hăm dọa đòi giết Thượng Quan huynh của tiểu muội à?

Mã công tử như vừa trúng chưởng thương hàn, run lấy bấy, cặp mắt vời tợ máu châu.

Chập lâu, mới thốt được lên:

- Đúng như vậy!
- Vì sao vậy?
- Vì hấn đã cả gan chiếm đoạt mối tình của ta.

Tư Đồ Mỹ cười khinh bỉ:

- Mã đại ca! Câu chuyện của tiểu muội và Thượng Quan huynh đây đâu có liên hệ gì tới Mã đại ca. Bởi vì chúng ta mến nhau ở chỗ tâm đầu ý hợp, chúng ta đi lại với nhau có chỉ là lạ đâu. Sao đại ca lại gây chuyện như thế?

Chiếc môi dày cộm của Mã công tử máy lia vì sự kích động đã lên tới tột độ.

Hấn nói:

- Tư Đồ Mỹ! Hiền muội còn một chút then thò đấy chứ?

Độc Thủ Tiên Cô tươi cười:

- Đại ca muốn cái gì đây? Võ Lâm nhi nữ xưa nay tới lui bằng đạo nghĩa, mà xuất phát bởi tình yêu, có gì mà đáng phải then thò đây? Nay tiểu muội có tình cảm với ai, đi chung với bất cứ người nào đó là quyền của ta, can hệ gì đến đại ca đâu.

Sắc diện của Mã công tử lại càng tái xanh hơn, cặp mắt đỏ rực vì lửa ghen đang ngùn ngụt cháy.

Hạng người như hấn thật đáng cho Tư Đồ Mỹ coi thường.

Lát sau hấn mới thốt được lời:

- Tư Đồ Mỹ! Nay muội đã quá coi thường ta, miệng lưỡi lại tài tình, quyết tâm bênh vực gã kia đến cùng... Ta chỉ sợ rằng...

Đến đó Mã công tử nín thinh đi, vì hình như thấy nói trọn câu không ổn lắm.

Tư Đồ Mỹ lạnh lùng:

- Mã đại ca. Lúc trước đại ca từng bảo tiểu muội rằng: trong chốn giang hồ mệnh mông, rộng lớn này đâu đâu cũng có loài hoa đẹp, vậy tại sao hôm nay anh tỏ ra cùng đường mặt lộ như thế? Bất cứ là nam hay nữ cũng chỉ yêu một người thôi, có phải vậy không?

Lời này đã nói trắng ra, bất cứ ai cũng hiểu cái hàm nghĩa của Độc Thủ Tiên Cô Tư Đồ Mỹ như thế nào rồi.

Hồng Tiểu Ngọc và Đinh Hương khe khẽ đưa mắt nhìn nhau, tủm tủm cười ý nhị.

Mã công tử run rẩy:

- Tư Đồ Mỹ! Chúng mình cùng sống với nhau từ bé.

Tư Đồ Mỹ cười nhạt:

- Biết rồi! Từ bé chúng mình là bạn của nhau song cũng từ bé đến khi trưởng thành đại ca và tiểu muội không hề có sự tâm đầu ý hợp nên tình cảm chỉ hạn chế trong cái nghĩa bằng hữu ngoài ra không có gì nữa phải chăng?

Mã công tử nghiêng rặng:

- Tư Đồ Mỹ. Nói như thế là tình cảm chấm dứt từ đây phải không?

Tư Đồ Mỹ lạnh lùng:

- Mã đại ca muốn hiểu sao cũng được.

Mã công tử run người, một lúc mới thét:

- Hay lắm. Mã Chi Chương này sẽ tìm người mà trả lại mỗi nhục hôm nay. Hẹn tái kiến.

Mã công tử tức Mã Chi Chương nói xong toan cất bước.

- Dừng lại đó cho ta!

Liền đó một chiếc bóng người lặc tới cản ngang trước mặt Mã Chi Chương.

Người này chính là Đường Thế Dân.

Mã Chi Chương cau mày:

- Có nghĩa gì đây?

Đường Thế Dân buông trầm:

- Mã Chi Chương! Có người nhờ tại hạ hoàn thành một chuyện.

Mã Chi Chương ngạo nghễ:

- Tiểu tử! Ngươi là hạng người gì dám đối thoại với ta!

Đường Thế Dân khinh bỉ.

- Ít nhất thì cũng khá hơn ngươi nhiều. Ngươi chỉ có bề ngoài tác mã một tri, nhưng cách cư xử, ăn nói thật là ngu si, bần tiện chẳng ai bằng.

Cặp mắt của Mã Chi Chương bắn ra luồng sát khí nhìn thẳng vào mặt Đường Thế Dân, hằn học:

- Kể đó nhờ người làm chuyện gì?

Đường Thế Dân nói rõ từng chữ một:

- Làm một vết sẹo trên mặt như vết sẹo trên mặt của ta vậy.

Mã Chi Chương tháo lui lại:

- Người là ai đây?

- Tàn Tật thiếu lang.

- Tàn Tật thiếu lang. Ta chưa từng quen biết người

Đường Thế Dân lạnh trâm:

- Chẳng cần quen biết làm gì. Người còn nhớ cách đây ngoài ba tháng đương nhiên vô có người hủy diệt dung mạo một người chẳng?

Mã Chi Chương thẳng thốt.

Câu hỏi của Đường Thế Dân vừa rồi sức làm cho hấn tỉnh ngộ.

Nhưng theo hấn chẳng lẽ gã thiếu niên xấu xí kia lại có thể là gã thư sinh tuần tú hôm nọ hay sao.

Đây là một chuyện gì?

Một người bị hủy diệt dung nhan lại cậy nhờ một gã dung nhan xấu xí này gặp hấn tìm thù, thế là có ý nghĩa gì?

Lại có chuyện giống nhau trên thế gian này hay sao?

Hiện tại trên sân trường chỉ có một mình Đinh Hương là nhân vật duy nhất hiểu biết chàng mà thôi.

Ngoài ra chẳng còn một ai hiểu rõ lai lịch của chàng nữa.

Câu chuyện này khiến cho Mã Chi Chương hoàn toàn ngờ ngác không hiểu sự tình ra làm sao cả.

Nên hấn chưa có thể đáp lời Đường Thế Dân.

Tư Đồ Mỹ chen vào:

- Thiếu hiệp! Vị bằng hữu kia như thế nào?

Đường Thế Dân buông lạnh:

- Đó là một gã thiếu niên bị phế thải công lực hoàn toàn.

Tư Đồ Mỹ nhìn Mã Chi Chương khinh bỉ:

- Mã đại ca. Đại ca đối với một người không có công lực mà lại ra tay hiểm độc như thế, đã trái với miệng lưỡi ngọt ngào của đại ca từng nói với tiểu muội hàng ngày rồi.

Mã Chi Chương nghiêng răng:

- Lúc đó ta chưa biết hắn đã mất đi công lực.

Tư Đồ Mỹ lại tiếp:

- Vậy thì cách hạ thủ của Mã đại ca là do nguyên nhân gì? Tại sao đại ca không hỏi rõ lai lịch của hắn, lại ra tay ác độc dường đó?

Mã Chi Chương không đáp. Sự thật thì làm sao hắn trả lời với Tư Đồ Mỹ được.

Đường Thế Dân sợ để lâu câu chuyện kéo dài, sẽ bị tiết lộ cái lai lịch của mình, nên lắc mình, thét to:

- Nay tại hạ buộc phải ra tay đây!

Mã Chi Chương tháo lui hai bước.

- Người có liên hệ gì với gã thiếu niên kia mà dám tới đây đòi nợ cho gã?

- Tại hạ và gã thân mật với nhau như một người vậy.

Trên nét mặt của Mã Chi Chương lộ vẻ kiêu căng lạ thường:

- Hôm nay bốn công tử không muốn giết người. Vậy thì người cứ tự liệu lấy mình là được.

Đường Thế Dân hừ lạnh:

- Song ta hôm nay đã nhất định gạch chữ thập trên mặt của người, để cho người được nếm cái mùi vị của kẻ bị hủy diệt dung nhan, xem cái sự đau khổ của nó đến mức độ nào.

Mã Chi Chương nắm chặt thanh kiếm:

- Hừ! Bốn công tử đã cạm lời, nhưng nay người đã muốn chết thì làm thế nào ngăn cản người cho được. Vậy thì hãy ra tay đi.

Lúc đó động tác của Mã Chi Chương thật là nhanh lẹ, hùng dũng, chẳng thấy kém gì Đường Thế Dân.

Đương trường trầm lặng đến ngạt đi cả sự thở.

Thình lình trong lúc ấy!

Một kỵ mã phi ngựa như giông gió chạy tới hiện trường.

Tên kỵ mã này dừng ngựa lại trước mặt Mã Chi Chương.

Mã Chi Chương hỏi:

- Có chuyện gì?

Tên kỵ mã đáp:

- Công tử! Có chuyện không lành xảy đến.

Mã Chi Chương thẳng thốt:

- Chuyện gì hãy nói cho mau!

Gã kỵ mã xuống ngựa kia là một người vận phục như một gia đình, mồ hôi đầm đìa trên trán.

Hắn thở hổn hển nói:

- Bẩm công tử, lão gia gia... ngài... ngài...

Thần sắc Mã Chi Chương tới đây chợt biến đổi trông thấy rõ rệt. Hình như linh giác báo trước cho hắn một chuyện gì chẳng lành vừa xảy ra trong gia đình.

Mã Chi Chương hấp tấp:

- Lão gia gia thế nào?

Tên gia đình meo máo đáp:

- Lão gia gia chờ công tử trở về để... gặp mặt lần cuối cùng.

Mã công tử hoảng hốt bằng giọng run run:

- Bệnh của lão gia gia tái phát hay chẳng?

Tên gia đình gật đầu:

- Bẩm công tử quả đúng như vậy. Theo lời thái y bệnh tình của lão gia gia chắc chắn không qua khỏi đêm nay, thuộc hạ đi tìm công tử khắp nơi mới gặp nơi này.

Mã Chi Chương sững sốt một chút rồi nói:

- Được hãy để cho ta thu xếp một chút đã.

Hắn quay sang Đường Thế Dân:

- Chuyện ân oán giang hồ chúng ta xin gác lại ngày sau, người nghĩ thế nào đây?

Đường Thế Dân lạnh lùng:

- Nay người đã có chuyện bối rối trong gia đạo thì ta cũng chẳng hẹp lượng đối với người làm gì song có điều sau này nếu người cố tình lẩn tránh thì chắc chắn người phải chịu hình phạt thảm khốc chừng đó người đừng có trách sao ta tàn nhẫn.

Mã Chi Chương trợn mắt:

- Bốn công tử sẽ quyết tìm người cùng thanh toán ân cừu này.

Nói xong Mã Chi Chương dúi cặp mắt nhìn qua bọn Thượng Quan Văn Phụng, rồi cùng với tên gia đình hấp tấp sải ngựa lên đường.

Nháy mắt hắn đã hút dạng.

Bấy giờ Tư Đồ Mỹ day qua Thượng Quan Văn Phụng nở nụ cười mê hồn:

- Chúng mình cũng nên rời khỏi chốn này.

Thượng Quan Văn Phụng gật đầu, rồi nhìn Đường Thế Dân bảo:

- Tàn Tật huynh, chúng ta sẽ có ngày tái ngộ.

Một mối tình bi đát, ảo diệu chợt nhói lên trong tâm trung của Đường Thế Dân trong giờ phút này.

Chàng nhìn gần vào mặt vị sư muội mình rồi khe khẽ gật đầu mà không đáp.

Cặp phụng hoàng giả tạo song song phóng đi về hướng rừng già chớp mắt đã hút dạng.

Đường Thế Dân khe khẽ than thầm:

- Hiền muội ơi, vậy là hết...

Than thầm như vậy rồi Đường Thế Dân tra kiếm vào vỏ quay mình bước vào rừng.

Chàng nghe giọng nói thanh tao của Hồng Tiểu Ngọc:

- Đinh Hương, người hãy xem chàng Thượng Quan Văn này rất giống chàng phải không?

Đinh Hương đáp:

- Đúng vậy. Nếu từ phía sau lưng nhìn chàng thì giống Đường thiếu hiệp như hai giọt nước.

Hồng Tiểu Ngọc thở than:

- Đinh Hương. Thôi, chúng ta hãy đi.

Rồi hai thiếu nữ bắn mình mất dạng.

Đường Thế Dân nhìn theo mà lòng chỉ xiết cảm hoài.

Trong đêm trời sáng trăng.

Đường Thế Dân đứng dưới gốc cây đại thọ nơi hoang phế của Phụng Hoàng trang.

Chòm lá sum suê che khuất đi ánh trăng, đưa chàng vào trong cái bóng tối u tịch.

Đường Thế Dân muốn tới đây trong đêm trăng để ôn lại thời dĩ vãng còn thơ ấu hay là hồi nhớ lại để tìm phút giây an ủi trong cuộc đời sầu não này.

Tâm sự Đường Thế Dân trầm lặng khác thường.

Phảng phất trong tâm tư chàng nhớ cặp mắt to đen nháy của Tiểu Tú Tử thuở còn ấu thơ.

Trên mái tóc nàng thắt một đóa hoa màu đỏ, nàng chạy tung tăng trên bãi cỏ xanh.

Từ cặp mắt to tròn của Tiểu Tú Tử, Đường Thế Dân liền nghĩ tới một người cũng có đôi mắt đẹp như vùng trời đầy sao.

Đó là Đinh Hương. Đinh Hương có đôi mắt giống Tiểu Tú Tử khi nhìn không thể nào quên đi được.

Chính Đường Thế Dân đã kích động vì đôi mắt của Đinh Hương.

Tuy vậy Đinh Hương là Đinh Hương, còn Tiểu Tú Tử không thể biến đổi đi được.

Đường Thế Dân lại chuyển sang ý niệm.

Chàng nhất định phải tìm cho bằng được những kẻ cường thù đã từng thảm sát Phụng Hoàng trang.

Kể đó chàng truy tầm thủ phạm đã ám hại nhị sư huynh để có thể minh oan cho mình.

Trong tâm tư thầm kín Đường Thế Dân cảm thấy hình như Tiểu Tú Tử hãy còn sống trên cõi đời.

Song có điều chàng không thể chứng minh rằng nàng còn ở trong chốn thế gian này được.

Chợt trong lúc đó. Dưới bóng trăng đêm một bóng người đang loạng choạng bước tới.

Trong tay chiếc bóng này cầm một cái gói, còn bên nách thì kẹp một cây gậy.

Chiếc bóng tiến vào chính giữa Phụng Hoàng trang.

Trong bụng Đường Thế Dân bất giác rung động lên.

Chiếc bóng người nào đây?

Hắn tới đây giữa cảnh hoang vu, tứ bề vắng ngắt để làm gì?

Hắn liên quan gì tới vụ Phụng Hoàng trang năm xưa hay chăng?

Tự nhiên Đường Thế Dân đang tính tò mò nhất định phải biết rõ hành tung của chiếc bóng này.

Chàng thì triển thân pháp như quỷ my theo chiếc bóng tới gần.

Bấy giờ chiếc bóng đã dừng lại tại bức tường đổ hết một nửa, còn lại một nửa chơ vơ.

Hắn ngồi xuống bày cái gói ra thì đó là thức ăn và một vò rượu.

Người nọ tóc rối bù vận phục rách rưới hình như chính là lão ăn mày.

Đường Thế Dân nhận rõ chợt khẽ thẳm:

- Ô, Vũ Nội Cuồng Khách đây mà.

Chàng còn nhớ vào lúc chàng bị một phụ nhân thần bí chặn đường đòi thanh toán, đột nhiên Vũ Nội Cuồng Khách xuất hiện cứu nguy cho chàng.

Và hiện giờ chàng đã rõ người đàn bà thần bí kia chính là đồng bọn với Mã Chi Chương.

Song đêm nay Vũ Nội Cuồng Khách tới tòa Phụng Hoàng trang điều tào này để làm gì?

Đường Thế Dân nghĩ như vậy.

Thình lình một loạt tiếng nổi lên:

- Ha ha ha... Hư hư hư...

Đang khi Vũ Nội Cuồng Khách ngược mặt lên trời cười ba tiếng rồi lại khóc ba tiếng.

Hành động quái gở này khiến cho Đường Thế Dân không khỏi kinh dị trong lòng khôn tả.

Tiếp đó, chỉ thấy Vũ Nội Cuồng Khách thò tay bốc cái nắp trên vò rượu ra, rồi lão run run mấy cái.

Mấy vòi nước rượu bắn tưới ra ngoài lóng lánh dưới ánh trăng đêm huyền ảo hoang tàn.

Đường Thế Dân trông thấy vô cùng kinh hãi vì nội công của Vũ Nội Cuồng Khách cao thâm tột bậc.

Sau đó Vũ Nội Cuồng Khách cất giọng trầm khan ngâm nga:

Muốn tìm tri kỷ chốn nào?

Với bầu rượu nhạt anh hào năm xưa?

Âm thanh tuy trầm nhưng ngâm lên như tiếng chuông đồng giữa cảnh đêm trường vắng vẻ tịch mịch.

Bất giác Đường Thế Dân rúng động lên.

Phải chăng Vũ Nội Cuồng Khách trước xưa là người bạn cố tri của chủ nhân Phụng Hoàng trang?

Nếu không tại sao lão nhân lại có cái cử chỉ này.

Lúc đó, Vũ Nội Cuồng Khách đã ngồi bẹp xuống đất, đưa vò rượu lên ngay miệng cách chừng một thước.

Tự nhiên một vòi rượu trắng xóa từ trong vò bắn thẳng vào mồm của Vũ Nội Cuồng Khách.

Cách uống rượu như thế này thật thế gian hy hữu rồi.

Đường Thế Dân nghĩ thầm trong bụng không biết có nên hiện thân ra giữa giờ phút này hay chẳng?

Chợt nghe Vũ Nội Cuồng Khách khà ra một cái lẩm bẩm:

- Rượu mà độc ấm một mình như thế này thật là uống phí.

Nói xong lão nhân gơ cánh tay về phía Đường Thế Dân đang núp:

- Bằng hữu! Hãy ra đây uống rượu cho vui.

Đường Thế Dân vô cùng kinh hãi vì không ngờ Vũ Nội Cuồng Khách lại có thể phát giác chàng như vậy.

Biết không còn giấu mình được nữa, Đường Thế Dân rời khỏi lùm cây, tiến vào giữa đồng gạch Phụng Hoàng trang.

Chàng vòng tay thi lễ:

- Lão tiền bối! Tại hạ thất lễ rồi.

Vũ Nội Cuồng Khách quét mắt nhìn Đường Thế Dân rồi cười:

- Xưa nay lão phu có tật lớn là ăn nhờ vào thiên hạ, nay phá lệ đãi khách một phen vậy.

Hãy ngồi xuống đây!

Đường Thế Dân chẳng chút do dự ngồi đối diện cùng Vũ Nội Cuồng Khách.

Vũ Nội Cuồng Khách bảo:

- Ở đây hoang dã không có chén đĩa chỉ hết vậy tiểu bằng hữu cứ bung vò rượu lên và tự tiện.

Đường Thế Dân chợt nhớ lại cách uống rượu của Vũ Nội Cuồng Khách vừa rồi, thì nghĩ thâm trong bụng:

- Không hiểu ta uống cách đó được chăng.

Sau một thời gian ở dưới tấm cung nội lực võ công của Đường Thế Dân được tăng tiến vượt bậc nhưng chàng vẫn e dè.

Chàng bắt chước Vũ Nội Cuồng Khách dùng nội lực hút một cái.

Tức thì vòi rượu bắn vào miệng chàng, nhưng trong lần đầu tiên không khống chế được nên chàng bị sặc mấy cái.

Vũ Nội Cuồng Khách vỗ tay khen ngợi:

- Hay quá. Tiểu huynh đệ cũng có cách nhấp rượu như thế, song tiểu huynh đệ phải biết cách mới được, sau khi dùng sức mạnh hút đi, rồi thì phải ngưng liền nếu không sẽ bị trường hợp như tiểu huynh đệ vừa rồi vậy.

Đường Thế Dân đưa tay lau chùi nước rượu bắn lên dính đầy mặt, rồi cười lên:

- Xin lãnh giáo tiền bối.

Sau đó chàng theo cách chỉ bảo của Vũ Nội Cuồng Khách quả nhiên uống rượu một cách hết sức dễ dàng.

Nơi đây không chén không đĩa, hai người chỉ dùng tay bốc thức ăn mà thôi. Cũng may tất cả đều là thức ăn khô nên không đã khó lòng rồi.

Ăn uống một chập bấy giờ Vũ Nội Cuồng Khách mới hỏi:

- Xin tiểu huynh đệ cho biết quý danh?

Ngẫm nghĩ một chập Đường Thế Dân đáp:

- Tại hạ tiểu danh là Tàn Tật Thiếu Lang.

Vũ Nội Cuồng Khách cười ha hả:

- Đúng, đúng. Cái danh hiệu rất đúng với tiểu huynh đệ đây.

Sau đó Vũ Nội Cuồng Khách cười chột hỏi lại:

- Này tại sao tiểu huynh đệ lại không hỏi cái danh hiệu của lão phu?

Đường Thế Dân cười nhạt:

- Tại hạ đã biết qua rồi. Lão tiền bối đại danh là Vũ Nội Cuồng Khách.

Vũ Nội Cuồng Khách trợn mắt:

- Ô sao tiểu huynh đệ lại biết tên lão phu như thế?

- Cứ theo cái danh hàm đồn đại trong giang hồ của lão tiền bối, khi nhìn ra là biết ngay.

Vũ Nội Cuồng Khách cười khà:

- Nói nghe suông sê đấy. Công phu bợ đỡ của tiểu huynh đệ đây kể ra cũng khá lắm.

Rồi lão nhân tiếp:

- Giờ cũng đã khuya tiểu huynh đệ tới cảnh sắc hoang vu này với ý định gì xin cho biết với?

Đường Thế Dân thăm dò trong câu đáp:

- Có thể việc làm của tại hạ cũng hao hao giống như việc làm của lão tiền bối vậy.

Vũ Nội Cuồng Khách rúng động:

- Tiểu bằng hữu biết cái lai ý của lão phu như thế nào?